

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 7 lipca 2015 r. (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. postanowił zaliczyć wnioskodawczynię I. B. do lekkiego stopnia niepełnosprawności i stwierdził, że ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 1 lipca 2015 r. i będzie trwać do dnia 31 lipca 2018 r. Ponadto ustalił, że przyczyną niepełnosprawności I. B. są schorzenia o symbolach 11-I, 09-M i 06-E. Jednocześnie uznał, że niepełnosprawność istnieje od 31 grudnia 2009 r. Zespół orzekł, że wnioskodawczyni nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Orzeczenie Zespół oparł na dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonych wywiadach lekarskich dochodząc do wniosku, że I. B. ze względu na rodzaj schorzeń i stan zdrowia jest zdolna do pracy lekkiej na otwartym rynku pracy.

Orzeczeniem z dnia 4 września 2015 r. znak ZP-4. (...)1.1973.2015 wydanym na skutek odwołania I. B. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. zmienił orzeczenie Zespołu (...), orzekając w pkt IV, że niepełnosprawność istnieje od 16-go roku życia. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy dotychczasowe orzeczenie Zespołu (...). Zespół Wojewódzki podkreślił, że I. B. jest zdolna do zaspokajania bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, jak również jest zdolna do pracy na otwartym rynku pracy, stosownie do psychofizycznych możliwości.

I. B. wniosła odwołanie od powyższego orzeczenia domagając się zaliczenia do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności domagając się zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz ustalenia, że jej niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia. W uzasadnieniu stwierdziła, że jej stan zdrowia nie uległ poprawie pomimo wieloletniego leczenia.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy przytoczył treść przepisów o orzekaniu o niepełnosprawności i przedstawił argumentację analogiczną do zaprezentowanej w zaskarżonym orzeczeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. B. ma 36 lat, ma wykształcenie średnie. Pracuje jako sprzedawca w sklepie zoologicznym na ½ etatu.

Niesporne.

Od 1998 r. leczona jest z powodu tocznia rumieniowatego układu nerek z zajęciem nerek. Natomiast od około 10 lat występuje u niej białkomocz o zmiennym nasileniu, z tego powodu w 2009 r. wykonano biopsję nerki, stwierdzając cechy nefropatii toczniowej klasy IV. Pozostaje pod stałą opieką Poradni Reumatologicznej i Nefrologicznej. Również od 1998 r. występują napady padaczki. Od kilku lat leczona jest z powodu nadciśnienia tętniczego. Cierpi na okresowe bóle kręgosłupa w odcinku lędźwiowym.

Dowód:

- oceny stanu zdrowia, zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia, dokumentacja medyczna zawarte w odpisie akt rentowych pomiędzy kartami 11 i 12 akt sprawy,

- dokumentacja medyczna – k. 76, 77-78, 85, 86, 87, 88 akt sprawy.

Aktualnie u I. B. rozpoznaje się tocznię rumieniowatą układu nerek z zajęciem nerek, nefropatię toczniową klasy V, padaczkę, nadciśnienie tętnicze, kamicyę nerkową prawostronną oraz zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego na tle dyskopatii wielkopoziomowej bez istotnego deficytu neurologicznego. Toczeń ma zaawansowany charakter i wymaga złożonego leczenia immunosupresyjnego, przez co I. B. jest niezdolna do pracy. Stan zdrowia I. B. skutkuje umiarkowanym stopniem niepełnosprawności w okresie od 1 lipca 2015 r. do 31 lipca 2018 r.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii G. K. – k. 58,
- opinia biegłej sądowej z zakresu reumatologii A. Z. – k. 80-82,
- opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii B. M. – k. 89-93, 108.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst – Dz. U. z 2016 r., poz. 2046) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (jednolity tekst – Dz. U. z 2015 r., poz. 1110).

Art. 4 ust. 1-4 wyżej wymienionej ustawy stanowi, iż:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;
- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;
- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Określone przez ustawę zasady ustalania stopnia niepełnosprawności precyzuje rozporządzenie z dnia z dnia 15 lipca 2003 r., zgodnie z którym:

- standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

- 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;
- 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;
- 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa

domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Przy czym, przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w pkt 2 i 3.

- standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w pkt 3 powyżej, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w pkt 3 powyżej.

Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, że I. B. jest zdolna do zaspokajania bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, jak również jest zdolna do pracy na otwartym rynku pracy, stosownie do psychofizycznych możliwości.

Taką diagnozę zakwestionowała wnioskodawczyni podając, że wieloletnie leczenie nie spowodowało wyleczenia żadnej z chorób, na które cierpi, a rokowania co do ich wyleczenia nie są dobre.

W celu zweryfikowania stanowisk stron Sąd zasięgnął wiadomości specjalnych, dopuszczając dowody z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii, reumatologii i neurologii stosownie do rodzaju schorzeń odwołującej.

W opinii sądowno-lekarskiej przedłożonej Sądowi w dniu 22 marca 2017 r. (k. 58) biegły z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii G. K. stwierdził w sposób jednoznaczny, że rozpoznany u wnioskodawczyni toczeń rumieniowaty ma zaawansowany charakter – przebiega z zajęciem nerek. Stale utrzymuje się u I. B. białkomocz. Toczeń o takim przebiegu wymaga zdaniem biegłego złożonego leczenia immunosupresyjnego. Okresy remisji choroby są krótkie. Wedle biegłego ubezpieczona nie jest zdolna do pracy, a możliwa jest jedynie praca w niepełnym wymiarze czasu pracy bądź w warunkach pracy chronionej. Dlatego też w ocenie biegłego stan zdrowia ubezpieczonej skutkuje umiarkowanym stopniem niepełnosprawności od 1 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2017 r.

Powyższe stanowisko potwierdziła biegła reumatolog A. Z., uznając, iż ubezpieczona jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym okresowo do dnia 31 lipca 2018 r. Rozpoznając u I. B. toczeń rumieniowaty układu z zajęciem nerek, potwierdzoną nefropatią toczniową klasy V, nadciśnieniem tętniczym i z objawami neurologicznymi – padaczką, uznała, iż pomimo leczenia immunosupresyjnego i przewlekłej sterydoterapii, remisje choroby są krótkotrwałe oraz dochodzi do zaostrzeń objawów. W listopadzie 2016 r. pojawiły się nasilone zmiany skórne, narósł białkomocz.

Natomiast biegła neurolog B. M. w ramach swojej specjalności stwierdziła brak istotnych deficytów ruchowych, które powodowałyby zakwalifikowanie ubezpieczonej jako osoby ze znacznie ograniczoną zdolnością do poruszania się i przemieszczania, brak cech uszkodzenia układu nerwowego i układu narządu ruchu w stopniu miernym lub znacznym, jednakże ekwiwalenty padaczkowe wymagają monitoringu, jak dotychczas w przebiegu głównego schorzenia tocznia rumieniowatego. Zdaniem biegłej I. B. może funkcjonować na otwartym rynku pracy z wyłączeniem pracy na wysokości. Podkreśliła jednak, że ze względu na schorzenie priorytetowe toczeń rumieniowaty podziela stanowisko orzecznicze biegłych z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii oraz reumatologii wskazując, że umiarkowany stopień niepełnosprawności I. B. potrwa przynajmniej do końca lipca 2018 r.

Z opinią biegłej reumatolog nie zgodził się organ rentowy (k. 109). Nie wnosząc zarzutów merytorycznych, wskazał, iż w dniu orzekania, tj. 4 września 2015 r. organ nie dysponował dokumentacją, na której biegła oparła swoje stanowisko, wówczas nie występowały zmiany rumieniowate na skórze twarzy, gdyż stwierdzono je w 2016 r., nie miał także

możliwości zapoznania się z wynikami badań z dnia 6 i 8 marca 2017 r., na podstawie których biegła zaliczyła ubezpieczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nadto stwierdził, iż wskazane przez biegłą nieznaczne bólowe ograniczenia ruchów odcinka lędźwiowego kręgosłupa, mierny obrzęk stawów rąk, nadgarstkowych i skokowych bez istotnych ograniczeń biernych i czynnych, brak odchyłeń pozostałych stawów nie naruszają sprawności organizmu ubezpieczonej w sposób uzasadniający konieczność czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Sąd zauważył, że opinia biegłej sądowej z zakresu reumatologii nie jest odosobniona w zakresie, w jakim zalicza odwołującą się I. B. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W tym zakresie jednoznaczna była ekspertyza biegłego G. K., który jako nefrolog miał możliwość specjalistycznej oceny wpływu na sprawność odwołującej się podstawowego schorzenia, na które cierpi, tj. tocznia rumieniowatego. Biegły zauważył, że nasilenie tego schorzenia powoduje konieczność intensywnego leczenia uniemożliwiając jednocześnie podejmowanie przez odwołującą się zatrudnienia, względnie pozwala na podejmowanie zatrudnienia w warunkach pracy chronionej. Sąd zauważył, że odwołująca się pracuje na 1/2 etatu, co wynika z braku możliwości podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy z uwagi na nasilenie schorzeń. Sąd uznał, że czas do 31 lipca 2018 r. powinien pozwolić na podjęcie przez I. B. bardziej intensywnego leczenia w celu odzyskania zdolności do pracy na otwartym rynku pracy i tym samym podniesienia poziomu jej sprawności. Po takim też czasie będzie możliwa weryfikacja stopnia niepełnosprawności odwołującej się. W tej sytuacji Sąd podzielił wnioski wyciągnięte przez poszczególnych biegłych opiniujących w sprawie.

Zdaniem Sądu, opinie biegłych charakteryzują się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania wnioskodawczyni i rozpoznania jej dolegliwości. Wnioski opinii zostały przez biegłych wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonych badań oraz gruntownej analizy dokumentacji medycznej. Sporządzone ekspertyzy zasługują, zdaniem Sądu, na przyjęcie za miarodajne dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie, tym bardziej, że zostały sporządzone przez wysokiej klasy fachowców o wieloletnim doświadczeniu klinicznym. Jak wskazano powyżej biegli trafnie ocenili stan zdrowia wnioskodawczyni, prawidłowo stosując przesłanki zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 lipca 2018 r.

Strony nie kwestionowały treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach rentowych Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w S.. Dlatego też stanowiły one miarodajny materiał do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie jak również wnioskowań przez biegłych sądowych.

Z uwagi na okoliczność, iż od 1988 r. ubezpieczona leczona jest z powodu padaczki, należało uznać w ślad za biegłą z zakresu neurologii, iż niepełnosprawność istnieje od 8 roku życia I. B..

Wobec tak przeprowadzonych ustaleń należało uznać, iż niepełnosprawność wnioskodawczyni ma charakter umiarkowany okresowy. Sąd zmienił zatem orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w tym zakresie w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekając, że zalicza wnioskodawczynię I. B. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 lipca 2018 r. oraz ustala, iż niepełnosprawność odwołującej się istnieje od 8 roku życia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

31.07.2017 г.